

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **prof. MUDr. P. S., Ph.D.**, zastoupený Mgr. Evou Doložilkovou, LL.M., advokátkou se sídlem Slepá 85/5, Šestajovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022, čj. 2054/22/5200-10442-713023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2024, čj. 55 Af 3/2022-50,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2024, čj. 55 Af 3/2022-50, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Platebním výměrem Finančního úřadu pro Středočeský kraj z 30. 6. 2020, čj. 3442561/20/2114-50521-204008, byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019. Správce daně v tomto vyměření odmítl žalobci uznat daňové zvýhodnění na dvě nezletilé děti za pět měsíců daného zdaňovacího období, což je v součtu doba, v níž žalobce o tyto děti pečoval ve své domácnosti. Nárok na uplatnění daňového zvýhodnění dovozoval žalobce primárně z rozsudku opatrovnického soudu, jímž mu byl stanoven rozsah pravidelného styku s dětmi. Ten tvoří přibližně 40 % veškerého času v kalendářním roce, což odpovídá právě pěti kalendářním měsícům roku. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, avšak žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví odvolání zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto jej navrhl zrušit a věc vrátit zpět žalovanému k dalšímu řízení. Podle žalobce byla v jeho případě splněna

podmínka existence společně hospodařící domácnosti podle § 21e odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, pro uplatnění daňového zvýhodnění v poměrné části podle rozsahu styku s dětmi. Opatrovnický soud sice svěřil děti do výhradní péče matky, ale současně upravil styk otce s dětmi. Pobyt obou synů v jeho domácnosti není pouze dočasný. Výklad pojmu společně hospodařící domácnosti provedený správními orgány nemá oporu v zákoně o daních z příjmů, existenci společně hospodařící domácnosti je třeba zkoumat individuálně podle konkrétního skutkového stavu. Žalobce k prokázání znaků společně hospodařící domácnosti předložil konkrétní důkazní prostředky, ale ty nebyly v daňovém řízení zohledněny. Předložené důkazy mají prokazovat, že pobyt synů je dlouhodobý a pravidelný, tedy splňující znak trvalosti. Řádně též hradí výdaje na potřeby dětí. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že dítě nemůže být součástí více společně hospodařících domácností. Ač je jedna společně hospodařící domácnost předpokládaným modelem rodinného života, nelze odhlédnout od reality, v níž jednoduše řada dětí v úplných rodinách nežije. Neúplné rodiny přitom nelze daňově treatat za to, že nedosáhly modelového uspořádání. V případě střídavé či společné péče navíc podle žalobce existuje možnost, aby uplatnění daňového zvýhodnění bylo určeno dohodou rodičů nebo též rozhodnutím správce daně, a tudíž nerozumí tomu, proč by to nebylo možné i v jeho situaci. Správním orgánům vytknul, že se nezabývaly možností rozdělit daňové zvýhodnění v poměru odpovídajícímu časovému rozložení osobní péče o děti jednotlivými rodiči, ačkoli možnost uplatnit daňové zvýhodnění podle počtu měsíců předpokládá § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů i tiskopis přiznání k dani. Rozsudek NSS z 27. 7. 2021, čj. 8 Afs 155/2019-46 se tímto také nezabývá, neboť se netýká případu, kdy by daňový poplatník uplatnil jen část daňového zvýhodnění rozpočítaného podle měsíců. Tento rozsudek tedy vychází z odlišného skutkového základu, než jaký je v daném případě. Žalobce poukázal na to, že nelze vyloučit, aby správce daně přiznal daňové zvýhodnění každému poplatníkovi jen v poměrné části, tedy jen za jeden nebo několik kalendářních měsíců.

[3] Krajský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví žalobu jako nedůvodnou zamítl. K základní sporné otázce, zda dítě může být členem více společně hospodařících domácností, krajský soud odkázal na dosavadní konstantní judikaturu, podle níž může být pro účely zákona o daních z příjmů dítě současně členem pouze jedné společně hospodařící domácnosti. Připadá-li v úvahu více takových domácností, je třeba identifikovat jednu společně hospodařící domácnost. K tomu se užívá tzv. kvantitativní kritérium, tj. jedná se o domácnost, v níž děti žijí ve větším časovém rozsahu. Jde-li o význam rozsudku opatrovnického soudu pro uplatnění daňového zvýhodnění, krajský soud uvedl, že závěr opatrovnického soudu ohledně svěřením do péče automaticky nestanovuje společně hospodařící domácnost pro daňové účely. Je však logické, že ve většině případů budou závěry opatrovnického soudu odpovídat určení společně hospodařící domácnosti. Výjimečně může dojít i k situaci, že rodič, který má podle rozsudku opatrovnického soudu dítě v péči menší část roku, prokáže, že právě jeho domácnost představuje společně hospodařící domácnost podle zákona o daních z příjmů. Ve smyslu kvantitativního kritéria však tento pečující rodič musí prokázat, že o děti pečuje větší část roku. To žalobce neprokázal, naopak sám v žalobě tvrdil, že o děti pečuje v souhrnu přibližně pět měsíců v kalendářním roce. Za této situace daňové zvýhodnění uplatnit nemohl, čímž je závěr správních orgánů, jež toto zvýhodnění žalobci neuznaly, správný.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž navrhl rozsudek krajského soudu, ale i rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, přičemž z podstatné části parafrázuje svou žalobní argumentaci. Přípustnost kasační argumentace spatřuje primárně v pochybnostech o správnosti a spravedlivosti interpretace zákona o daních z příjmů provedené v rozsudku NSS z 27. 7. 2021, čj. 8 Afs 155/2019-46 (dále „rozsudek osmého senátu“), a převzaté v rozsudku téhož soudu z 30. 11. 2023, čj. 3 Afs 254/2021-42 (dále „rozsudek třetího senátu“). Podotýká, že vzhledem k jeho právu na soudní ochranu mají být jeho argumenty zpochybňující stávající judikaturu připuštěny v rámci kasačního přezkumu s tím, že by mělo dojít k překonání dosavadní judikatury.

[5] První námitka se týká naplnění pojmových znaků společně hospodařící domácnosti (tj. trvalého soužití a společného uhrazování nákladů) ze strany stěžovatele. Podle stěžovatele je třeba zkoumat tyto znaky individuálně podle konkrétního skutkového stavu. K prokázání existence společně hospodařící domácnosti předložil správci daně veškerý důkazní materiál. Namísto zohlednění důkazů ale vyšel správce daně a posléze i krajský soud z právního výkladu daného ustanovení založeného na určitých, zákonem však nereflektovaných předpokladech, který znevýhodňuje neúplné rodiny (domněnka existence vždy pouze jedné společně hospodařící domácnosti). Podotýká, že v případě střídavé nebo společné péče nebyla judikaturou vyloučena možnost dohody rodičů na uplatnění daňového zvýhodnění či dokonce rozhodování správce daně o tomto zvýhodnění. Nerozumí tomu, jaký je rozdíl mezi jeho situací (výlučná péče s širokým stykem druhého rodiče) a situací v těchto jiných typech domácností, v nichž je oběma rodičům, kteří naplní znaky společně hospodařící domácnosti, umožněno daňové zvýhodnění uplatňovat. Z tohoto pohledu považuje rozsudek osmého senátu, o jehož závěry se krajský soud opírá, za vnitřně rozporný a bez dostatečné opory v zákoně. Tím, že danou argumentaci převzal krajský soud, učinil své rozhodnutí rovněž nezákonné a vnitřně rozporné. Podle stěžovatele je nutné zohlednit společenský posun v tom, že děti z neúplných rodin často nežijí jen v jedné domácnosti, přičemž smyslem daňového zvýhodnění je poskytnout osobám, které o děti reálně pečují, určité finanční úlevy. Stěžovatel akcentuje, že se o děti v soudem vymezené době řádně a osobně stará, čímž nelze chápat uplatnění daňového zvýhodnění jako zneužití smyslu a účelu zákona.

[6] Druhá námitka zohledňuje možnost rozdělení daňového zvýhodnění mezi oba rodiče. Stěžovatel podotýká, že uplatnil daňové zvýhodnění pouze v poměrné výši za pět měsíců kalendářního roku 2019, což odpovídá časovému rozsahu jeho řádné péče o děti bez přispění druhého rodiče, který stanovil opatrovnický soud. Krajský soud se výslovně k rozdělení podle měsíců nevyjádřil. Pokud se péče o děti dělí, je podle stěžovatele logické, aby bylo možno dělit i daňové zvýhodnění. V případě dohody rodičů je dělení daňového zvýhodnění reálné i při současném právním stavu. Možností rozdělení daňového zvýhodnění podle měsíců mezi rodiče v případě, že dítě je členem společně hospodařící domácnosti obou rodičů, se výslovně nezabýval ani Nejvyšší správní soud. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož je pro spravedlivější konstrukci daňového zvýhodnění reflektující situaci neúplných rodin nutná legislativní změna. Stejného výsledku lze podle stěžovatele dosáhnout i skrze adekvátní výklad stávající právní úpravy. Stěžovatel upozornil, že ve věcech posuzovaných Nejvyšším správním soudem se nejednalo o situaci, kdy by daňový subjekt uplatnil pouze částečný nárok na daňové zvýhodnění. Možnost dělení daňového zvýhodnění vyplývá z § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů a má svůj odraz i v tiskopise daňového přiznání.

[7] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že s argumentací stěžovatele nesouhlasí a kasační stížnost navrhuje zamítnout. Plně se ztotožňuje s posouzením věci krajským soudem. Podle žalovaného nenabízí stěžovatel oponenturu či konkrétní argumentaci k závěrům krajského soudu, ale spíše polemizuje nad smyslem § 35c odst. 1 zákona o daních z příjmů. Argumentace stěžovatele podle žalovaného směřuje k napadenému rozhodnutí a byla již jednou uplatněna v rámci předcházejícího soudního přezkumu. Krajský soud se k ní přitom vyjádřil přezkoumatelným způsobem. Krajský soud dle žalovaného správně aplikoval dosavadní závěry judikatury na skutkový stav ve věci stěžovatele. Akcentuje, že názor dané judikatury prošel i testem ústavní konformity (usnesení Ústavního soudu z 12. 5. 2022, sp. zn. II. ÚS 2686/21) a že stěžovatel s ohledem na závěry judikatury netvrdil ani neprokázal, že by ve smyslu kvantitativního kritéria určení společně hospodařící domácnosti reálně pečoval o děti více času než jejich matka. K možnosti rozdělení daňového zvýhodnění doplnil, že jde o kopii žalobní námítky a že matka dětí v daném zdaňovacím období uplatnila daňové zvýhodnění za celých 12 měsíců, tudíž by akceptováním kasační argumentace došlo ke dvojímu poskytnutí daňového zvýhodnění na totéž dítě za pět měsíců kalendářního roku. Námítky stěžovatele považuje za nedůvodné. Závěr, že nemá nárok na daňové zvýhodnění, považuje za správný a neshledává žádné důvody k odklonu od dosavadní judikatury.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud v návaznosti na předestřenou argumentaci nejprve připomíná, že podle § 102 s. ř. s. *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.* Kasační stížností se tedy zásadně lze bránit proti každému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, není-li dán některý z důvodů její nepřipustnosti (§ 104 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že i přes částečné parafrázování žalobní argumentace v kasační stížnosti nebyl dán důvod nepřipustnosti ani u jedné z kasačních námítek. V případě první námítky stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, které se odvíjí od převzetí závěrů dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu do napadeného rozsudku krajského soudu. V tomto směru stěžovatel v judikatuře spatřuje nedostatky a domnívá se, že daná judikatura by měla být revidována (skrže rozhodnutí rozšířeného senátu). Podstata druhé námítky pak tkví v tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jenž se explicitně nevyjádřil k žalobní argumentaci týkající se možného rozdělení daňového zvýhodnění mezi oba rodiče, které je podle stěžovatele umožněno uplatněním zvýhodnění za konkrétní měsíce podle § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne

pokračování

4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[12] Krajský soud ve svém rozsudku skutečně vyšel zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek osmého senátu a rozsudek třetího senátu). Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že tato judikatura se týká uplatnění daňového zvýhodnění v plné výši (tj. za celé období kalendářního roku). V právě projednávané věci stěžovatel uplatnil daňové zvýhodnění pouze částečně, v rozsahu stanovené osobní péče o své děti (odpovídající zhruba pěti měsícům kalendářního roku). Možnost tohoto poměrného uplatnění přitom stěžovatel spatřuje primárně ve znění § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů, podle něhož *poplatníkovi, který vyživuje dítě jen jeden kalendářní měsíc nebo několik kalendářních měsíců ve zdaňovacím období, lze poskytnout daňové zvýhodnění ve výši 1/12 za každý kalendářní měsíc, na jehož počátku byly splněny podmínky pro jeho uplatnění. Daňové zvýhodnění lze uplatnit již v kalendářním měsíci, ve kterém se dítě narodilo, nebo ve kterém začíná soustavná příprava dítěte na budoucí povolání, anebo ve kterém bylo dítě osvojeno nebo převzato do péče nabrazující péči rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu.*

[13] Krajský soud se v napadeném rozsudku (body 12 až 22) vyjádřil k tomu, zda jsou v případě stěžovatele naplněny podmínky uplatnění daňového zvýhodnění, tj. zde primárně existence společně hospodařící domácnosti, a to kumulativně za celé období kalendářního roku. Přitom v zásadě převzal argumentaci žalovaného, která staví na tom, že stěžovatel s dětmi nejen z hlediska rozsudku opatrovnického soudu, jímž byla stanovena výlučná péče matky se širokým stykem otce, ale i reálně (potvrzeno výsledkem matky dětí) tráví cca 40 % celkového času v kalendářním roce. Vzhledem k tzv. kvantitativnímu kritériu zavedenému rozsudkem osmého senátu (zejména viz bod 40 rozsudku osmého senátu), jež spočívá v určování právě a pouze jedné společně hospodařící domácnosti skrze vyhodnocení, ve které z domácností tráví děti objektivně více času, tudíž obě děti stěžovatele tvoří po celý rok společně hospodařící domácnost pouze se svou matkou.

[14] Krajský soud však zcela přehlédl, že stěžovatel v žalobě namítal, že se souzená věc od případů řešených v rozsudku osmého a třetího senátu liší tím, že stěžovatel požaduje daňové zvýhodnění pouze za pět měsíců na základě § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů. Krajský soud se tak opomněl zabývat tím, zda lze toto ustanovení v případě stěžovatele použít. Posouzení této otázky nelze dovodit z toho, že krajský soud převzal východisko judikatury Nejvyššího správního soudu, podle kterého pro účely zákona o daních z příjmů dítě může být současně členem pouze jedné společně hospodařící domácnosti svých odděleně žijících rodičů. V rozsudku krajského soudu totiž chybí základní úvaha, k jakému okamžiku a za jaké období mají být posuzovány podmínky pro daňové zvýhodnění, pokud stěžovatel uplatnil daňové zvýhodnění pouze za pět měsíců (ve vztahu k jakému období je třeba se zabývat kvantitativním ukazatelem, tedy tím, ve které domácnosti žije dítě více). Závěry krajského soudu v tomto směru nejsou patrné ani z kontextu odůvodnění jeho rozsudku.

[15] Dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu nebyla zatím řešena možnost poskytování daňového zvýhodnění za kalendářní měsíc či měsíce ve smyslu § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů. Z této judikatury jednoznačně plyne, že pro účely zákona o daních z příjmů dítě může být současně členem pouze jedné společně hospodařící domácnosti svých odděleně žijících rodičů. Tato skutečnost však sama o sobě nevylučuje

posouzení možnosti použití § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů, a tedy poskytování daňového zvýhodnění za konkrétní kalendářní měsíce. Podle tohoto ustanovení totiž lze poskytnout daňové zvýhodnění ve výši jedné dvanáctiny za každý kalendářní měsíc, na jehož počátku byly splněny podmínky pro jeho uplatnění.

[16] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že za tohoto stavu krajský soud nemohl bez zohlednění § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů a bez reakce na výslovnou žalobní argumentaci pouze převzít závěry rozsudků osmého a třetího senátu. Krajský soud měl argumentaci uvedenou v obou jmenovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu vlastním výkladem zákona o daních z příjmů rozvinout tak, aby pokrývala odlišný skutkový stav ve věci stěžovatele. Ten na základě relativně širokého rozsahu faktické péče o děti, uplatnil daňové zvýhodnění částečně s tím, že podle něj tato možnost přímo vyplývá z § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů. Krajský soud se však k otázce poskytování daňového zvýhodnění za kalendářní měsíce (čímž může fakticky dojít k určitému rozdělení daňového zvýhodnění mezi rodiče za kalendářní rok) vůbec nevyjádřil.

[17] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil námitce stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudek NSS z 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52), nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (rozsudek NSS z 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek z 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (rozsudek NSS z 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS z 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33, či z 21. 2. 2024, čj. 4 Afs 301/2022-26, bod 21).

[18] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů byla v této věci naplněna tím, že krajský soud v podstatě vůbec nereagoval na stěžovatelovu argumentaci uvedenou v žalobě, která se týká možnosti použití § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů. Napadený rozsudek krajského soudu Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje přezkoumat, z jakých důvodů či úvah krajský soud považuje argumentaci žalobce k „rozdělení“ daňového zvýhodnění ve smyslu § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů za lichou. Je tak nezbytné, aby krajský soud k žalobnímu bodu stěžovatele prostřednictvím výkladu všech dotčených ustanovení zákona o daních z příjmů uvedl, z jakých důvodů má za to, že nárok stěžovatele na *poměrnou část* daňového zvýhodnění není (či případně je) oprávněný. Kasační stížnost je tedy v tomto směru důvodná (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[19] Jelikož posouzení první kasační námítky (určení společně hospodařící domácnosti v případě stěžovatele) nelze od druhé (týkající se nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů) zcela oddělit, bude nezbytné, aby krajský soud v dalším řízení nejprve zabýval tím, zda lze určit společně hospodařící domácnost podle kalendářních měsíců (a tedy nikoliv podle toho, který z rodičů pečoval o dítě větší část roku), a to tím způsobem, že vyloží § 35c odst. 1 a § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů v kontextu specifického skutkového stavu v právě projednávané věci, a to rovněž s přihlédnutím k § 35c odst. 10 téhož zákona. Jak již

pokračování

bylo uvedeno výše, rozsudky osmého a třetího senátu skutkový stav ve věci komplexně nepokrývají, a je proto nutné dosavadní výklad doplnit prostřednictvím reakce soudu na všechny stěžejní námitky předestřené v žalobě.

[20] Nejvyšší správní soud současně uvádí, že v případě vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku zásadně nemůže ve svém rozsudku nahrazovat úvahu krajského soudu vlastním posouzením (rozsudek NSS z 8. 9. 2021, čj. 5 Afs 157/2020-61, bod 29, či z 26. 8. 2015, čj. 3 Ads 21/2015-44). Nejvyšší správní soud tak nijak nepředjímá posouzení této právní otázky krajským soudem.

[21] Osmý senát Nejvyššího správního soudu závěrem podotýká, že za dané procesní situace se ani nezabýval naplněním podmínek pro předložení věci rozšířenému senátu, k čemuž kasační argumentace také směřuje (§ 17 s. ř. s.). Soud totiž nyní věcně nedošel k právnímu názoru, který by byl odlišný od právního názoru v diskutovaných rozsudcích osmého a třetího senátu. Pouze vyslovil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Relevantní právní posouzení věci jako celku, a tedy i posouzení případné odlišnosti vlastního právního názoru od dosavadní judikatury, může Nejvyšší správní soud případně provést až v případě, kdy bude moci vycházet z přezkoumatelného právního názoru krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. června 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu